

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۲۱ اگست ۲۰۱۸

آتش بس مشروط و موقت، ترفند جدید "باندارگ"

دوشنبه- ۲۹ اسد ۱۳۹۷ - کابل: هرگاه روز گذشته به سخنرانی دلچک امریکائی که در نقش یک فاشیست تمام عیار می خواهد اقوام با هم بردار افغانستان را به نفع بادرانش مقابل هم قرار دهد، وظیفش را انجام می دهد، گوش داده باشید، حتماً متوجه شده اید که نامبرده وقتی می خواست "آتش بس سه ماهه مگر مشروط" را اعلام نماید، بعد از گفتن یکی دو کلمه سکوتی نسبتاً غیر معمول وی را فرا گرفت، بعد از سکوت مشروط بودن آن را مطرح نمود. آگاهان و از ما بهتران در این مورد می گویند:

در جلسه ای که با رئیس جمهور واقعی افغانستان یعنی سفیر امریکا در کابل بین "غنی احمدزی" و "عبدالله عبدالمود" صورت گرفته بود، در آنجا فیصله شده بود که آتش بس مشروط و موقت اعلام گردد و حتا گویا "عبدالمود" تهدید نموده بود که اگر غیر از این گفته شود، وی عکس العمل نشان داده علناً در نوبت سخنرانی خودش علیه صحبت های "غنی احمدزی" موضع خواهد گرفت.

به همین اساس وقتی "غنی احمدزی" به صحبت آغاز نمود از آنجائی که قبلاً یاران خاصش وی را متقاعد ساخته بودند که آتش بس را مانند دفعه قبل بدون در و پنجره اعلام بدارد، حین صحبت مکث نمود که کدام یک را بگوید. همان منبع مطلع می افزاید که با مشاهده تردد و دو دلی در غنی، شخص سفیر امریکا از طریق میکروفون کوچکی که درگوش "غنی احمدزی" کار گذاشته اند، بالایش فریاد زد: "احمق بگو مشروط و موقت". وی هم بعد از شنیدن نهیب سفیر، جملات وی را تکرار نمود. آنچه در این زمینه می باید بر آن مکث نمود، این که:

۱- آتش بس به مثابه یک مفهوم کاملاً روشن نظامی، همیشه و در همه حالت حق دفاع از خود را علیه تهاجمات و یا نقض آتش بس از جانب طرف مقابل به رسمیت می شناسد. یعنی آتش بس بدان معنا نیست که طرف مقابل بر تو فیر کند، بخواهد به زور تو را خلع سلاح کند، تو هنوز هم بگوئی که آتش بس است من از خود دفاع نمی کنم. یعنی آتش بس در همه حالت مشروط به پذیرش طرف مقابل می باشد. در نتیجه آوردن کلمه آتش مشروط بس از جانب "باندارگ" به دستور سفیر امریکا و موافقت "عبدالمود" در واقعیت امر خاک زدن به چشم مردم افغانستان است که بابت کشتار بیرحمانه طالب در غزنی و یاران جناب رئیس در دشت برچی، خواهان برخورد سرکوبگرانه از جانب دولت علیه آنها بوده و هستند، نه مماشات و رها کردن زندانیان آنها.

۲- دومین نکته مهم بی اعتنائی طالب به پیشنهاد آتش بس دولت دست نشانده می باشد. دولت دست نشانده که امیدوار بود و است تا طلب نیز به این صدایش پاسخ مثبت بدهد، خلاف بار قبل که اعلامیه صادر نمود و برای ایام عید، آتش بس را پذیرفت، این بار تا اکنون، هیچ عکس العمل رسمی در قبال این حرکت دولت دست نشانده نشان نداده است. هر چند گفته می شود که شورای کویته، به قومندانهای طالب هدایت داده تا در روز های عید از جنگ بیرهیزند و حمله نکنند، مگر به صورت رسمی تا حال چیزی از جانب آنها اعلام نشده است.

هرگاه طالب به همین تصمیم خود باقی ماند، بدان معناست که آنها نمی خواهند بعد از گرفتن ابتکار عمل در ساحات سیاسی و نظامی از دست دولت دست نشانده، با پذیرش پیشنهاد دولت، در عمل به دنباله روی از دولت بغلتند.

هموطنان عزیز!

رسیدن به صلح به مثابه آرزوی بحق هر هموطن درد کشیده و مظلوم، نه از طریق سازش با دولت دست نشانده به دست می آید و نه هم از طریق آتش بس هائی که دولت دست نشانده با طالب و شرکای جنایاتش اعلام می دارد. صلح پایدار و شرافتمندانه زمانی می تواند تأمین گردد، که تمام مردم افغانستان، به مثابه مشت واحد بر فرق اشغالگران امپریالیستی و ابادی آنها در وجود دولت دست نشانده و طالب و داعش وارد شده، آنها را به زیاله دان تاریخ بفرستد. به همین منظور و برای رسیدن به صلح، کمر ما را برای جنگ محکم ببندیم.

سرکها ما را می طلبد!!